Tumulo

FRIDERICI ZAMELII,

Elbingensium Senatoris, ac
Poetæ Clarissimi,
scripsit
Christophorus Caldenbachius.

REGIOMONTI,
Typis JOHANNIS REUSNERI Anno 1647.

Non ergo lentum febre languida Soli
Reddis caput, suoque sospes abscedit
Ergastulo mens illa, regiæ Divûm
Assueta, patriasque reppetit sedes,
Præclare Zameli, tener Senatorum
Flos, corculum Phœbi ducis, tuæ dudum
Laus una Drusidos, decusq; Musarum,
Ocelle vatum, quos Borussides plaudunt
Nymphæ, paterque, qua freta alta Codani
Tument sali, Nereus vago diu late
Prælustribus velis dat inclytos mundo:
Non ergo pristinus vigor redit membris,
Lethoque mergis arduæ larem mentis,
Senile corpus, totq; dotibus fœtum
Pectus riget, sibique debitum tandem
Pignus reposcit mater omnium tellus?
Quis te, quis Æsculapius latebroso
Reducat orbe? quo citatus Alcide,
Domos silentum, pallidosque secessus
Enabis, ævo Nestoris redonandus,
Et secla dignus repplicare Cumæa?
Vel Æsonem Medea te novum fingat
Primos in annos, verque floridum vitæ.
Nam quod maligna Parca jus Poetarum
In lustra quærit, flebilique trux urna
Tegit suique, totque prorogatores
Perenne sacros nominum verendorum?
Frustra proinde Delium celebramus
Cantu deum, qui fata mystico pandit
Raptu, lyraque gaudet, & salutares
Cubantibus certa manu parat succos:
Si squameorum fulva secla serpentum
Vetusta quondam tegmina, & cutem fœdam
Eliminandæ prodigunt senectuti,
Afrisque vernant flore primulo tesquis;
Si fulminantis armiger Jovis primos

Senior

Senior dies, aliasque respicit cunas;
Jactisque cornibus subinde longævum
Cervo renidet tempus, & novi menses:
Nos sed ter ampli Numinis sacerdotes,
Cyrrhæq; mystæ, dulciumque sacrorum,
Vt imperat soror ferox, sepulchrali
Mensesq; inulti, & membra ponimus circo.
Heu irritos questus! jaces, decus vatum,
Lux clara Prutenûm, cohortis auguste
Dux Musicæ, facerq; primipilaris:
Eheu! jaces: tristique manibus lessu
Vix nostra nunc tuis, doloribus pressa,
Litat Thalia, tota quæ Medusæi
Fluenta fontis, nobilemque Parnassum
Movere sospiti tibi laborabat,
Ex quo meos sperare mitius cantus,
Apollinemq; jusseras magis dextrum,
Nosterque tanto meruit arbitro captum,
Materna, Lycidas, ausus arva Sicano
Mulcere versu, & Teutonum novis rythmis,
Cannaque cygneos recepit applausus:
Jaces; nec orba te valentibus nostri
Plebs principem votis chori remolimur,
Sacerque Voidius, nova nitens lauru,
Tuique solers præco Dachius plectri,
Et æstimator verus; & sui Phœnix
Opitij renatus igne, transscripto
Mœstum usque, Titius, Vistulam levans cantu;
Pars candidam frontem, nivesque Phœbei
Videre vultus heu! deinde sperantes
Frustra: jaces, nec copiosa te proles,
Dulcisque pignorum chorus, piâ patris
Adhuc retentus voce, totq; præceptis,
Moratur, Aonijs; domusq; deserta:
Non nobilis sacer Senatus Elbingæ,
Lectique Patres, & tuis diu suasis
Cives beati nocte suscitant summa.

En

En Pomesanides tuo fluunt largùm
Dolore Nymphæ, lacrymisque succrescit
Vterque Nogatus. Ipse Bregela augustæ
Humentior succedit urbi, & insignem
Deplorat urnam. cui suos procul pingui
Concedit electro corusca mœrores
Tethys. gemunt per arva surda Faunorum
Turbæ, suisque pristinos modos optant
Frustra choreis. volvit uvido lapsu
Obitus graves Libethra, pineumque amplo
Devestit orbe verticem tibi Pindus.
Verende Zameli, senumque, vatumq;
Honora palma, Prussiæ tuæ lumen:
Si vestra nostros audit ora plangores,
Mortaliumque condolere lamentis
Dignatur æther, quà, novo virens serto,
Et Delphico pulcher decore, Musarum
Alia sodalitate dulcium gaudes,
Alioque Pindo, medius inter argutos
Pars magna vates, proximeq; laudato
Junctus Sabino: cerne, quos tuæ rores
Tumbæ sacramus, mitis, & pijs casto,
Quem ferre noster unice valet mœror,
Velis litatum rite manibus versu.
Tum mollis ossa merita presset hic cespes,
Diuque, cui dux Phœbus ipse subscribat,
Dum Vandalum ferox petit Chronus pontum,
Quod jure cuncti te fatemur audire,
Borussicorum Lumen audias Vatum.